



Teesie

2014 – 2015 / 2 (75)

TURINYS

REDAKCIJOS ŽODIS	3
IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO	
Tarpseminarinis tinklinio turnyras.....	4
Apsilankymas <i>Betanijos</i> dienos centre.....	6
Klierikų diena Aušros Vartuose.....	7
Įvilktuvės - kai vaidinimai baigiasi.....	8
POGRINDŽIO SEMINARIJOS DĖSTYTOJO KUN. J. A. VAIČIŪNO PASKAITA	
Ar gyvybė turi istoriją?.....	9
SUSIPAŽINKIME	
Propedeutinio kurso auklėtiniai.....	16
PASIDALIJIMAS MINTIMIS	
Krikščionis negali būti tik optimistas.....	17
Pogrindžio seminarijos auklėtinis - kunigas Aušvydas Belickas.....	19
MALDA	22
AR ŽINAI, KAD...	23
LIETUVOS ISTORIJOS KELIAIS	
75 metai po Vilniaus krašto atgavimo.....	25
NUSIŠYPSOK	30
SEMINARIJOS KRONIKA	31

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 270 16 02

www.seminarija.lt

www.facebook.com/Vilniausseminarija

Redaktorius: Renatas Švenčionis

Bendradarbis: Gediminas Grigaliūnas

Fotografas: Darius Graževič



Redakcijos žodis



Teesie redakcija sveikina visus skaitytojus su mūsų Viešpaties Gimimo švente. Antrasis Trejybės Asmuo prisiima žmogišką kūną, kad mus išganytų. Tėvas dovanoja mums savo Sūnų ir nėra didesnės dovanos pasaulyje. „Amžinasis Tėvas visiškai laisvu ir paslaptingu savo išminties ir gerumo sprendimu sukūrė pasaulį, nutarė išaukštinti žmones, padarydamas juos dieviškojo gyvenimo dalyviais, ir, Adomui nupuolus, jų neapleido, bet nuolatos teikė būdų pasiekti išganymą, numatydamas Kristų, Atpirkėją, kuris „yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos tvarinijos pirmagimis“ (*Kol 1,15*). Atėjo Sūnus, siųstas Tėvo, kuris mus jame išsirinko prieš pasaulio sukūrimą ir iš anksto paskyrė savo vaikais, norėdamas visa atnaujinti Kristuje“ (Dogminė konstitucija apie Bažnyčią *Lumen Gentium 2.3*).

Kalėdinių švenčių šurmulyje, ieškant dovanų artimiesiems ir draugams, sėdant prie Kūčių stalo, nepamirškime Kalėdų esmės, To, kuriam esame dėkingi už mūsų atpirkimą. „Toje apylinkėje nakvojo laukuose piemenys ir, pakaitomis budėdami sergėjo savo bandą. Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando, bet angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas. Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose“. Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!“ (*Lk 2, 8-14*).

Teesie redakcija linki visiems geros valios žmonėms ramybės širdyje; nešiokite Jėzų savo viduje ir niekada Jo nepameskite.



TEESIE

Šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys

Teesie redaktorius

Kl. Renatas Švenčionis

Iš seminarijos gyvenimo

Kl. Tomaš Sekanskij,
V kursas



Tarpseminarinis tinklinio turnyras

Lietuvos ir Latvijos kunigų seminarijų klierikai turi tradiciją kiekvienais mokslo metais rengti tarpseminarines sporto varžybas. Ši tradicija nenutrūko ir šiais metais. Šiomet žaidėme tinklinį, o kitais metais laukia futbolo, po to krepšinio turnyras. Tinklinio varžybos vyko š. m. spalio 18 d. Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijoje, kuriose dalyvavo vilniečiai, telšiškiai, kauniečiai ir mūsų broliai iš Rygos seminarijos.

Tarpseminarinį tinklinio turnyrą pradėjome iškilmingomis Mišiomis, kurias aukojo Vilniaus arkivyskupas Gintaras Grušas. Po Mišių sporto salėje vyko iškilmingas turnyro atidarymas, kuriame Vilniaus kunigų seminarijos rektorius monsinjoras Žydrūnas Vabuolas tarė sveikinimo žodį visoms dalyvaujančioms komandoms ir padrasi-

no rygiečius prabildamas jų gimtąja latvių kalba. Pradedant turnyro varžybas arkivyskupas Gintaras Grušas mūsų pirmąjį kamuolį, tai buvo ženklas, jog turnyras prasidėjo.

Manau, kad sporto varžybos tarp seminarijų, kurios jau vyksta tradiciškai kiekvienais metais, yra labai svarbios kiekvienam klierikui. Jų dėka galime labiau pažinti vienas kitą kaip žmonės ir būsimi kunigai. Draugystė tarp tautų, šeimų, bičiulių išlieka tik tada, kai ji yra puoselėjama bendrystės dvasia. Šią bendrystės dvasią



mums teikia Dievas, bendras tikėjimas ir sporto varžybos, kuriose mes galime susitikti ne tik kaip varžovai sporto aikštelėje, bet kaip draugai ir broliai bendraudami po varžybų.

Klierikai, kaip būsimi kunigai, yra įpareigoti rodyti draugystės ir broliškos meilės pavyzdį pasauliui, o to mokytis galime būdami kartu ir nesvarbu kas tai būtų – ar sportas, ar tarnystė, – viskas veda į galutinį tikslą, kuris yra Dievo regėjimas veidu į Veidą. Kaip sako mūsų mokytojas ir Viešpats Jėzus Kristus: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 35).





yra kiekvienam asmeniui žmogiškumo pavyzdys. Tad tegul sportas būna visiems mums viena iš priemonių einat link žmogiškumo ir vienybės vienam su kitu bei Dievu. Ačiū visoms komandoms, kurios dalyvavo tinklinio turnyre, nes tai proga pažinti save ir per vienas kitą sutikti Gyvąjį Dievą.

Šį kartą tinklinio turnyrą laimėjo šeimininkai – vilniečiai, kurie dėl pirmos vietos susikovė su Rygos seminaristais. Broliai latviai puikiai žaidė turnyro metu ir vilniečiams teko išlieti ne vieną prakaito lašą siekiant pergalės.

Man, kaip žmogui einančiam kunigystės link, didžiausias žmogiškos draugystės ir broliškos meilės pavyzdys bei autoritetas yra šv. Jonas Paulius II. Jis visada ir visur mokėjo pirmiausia matyti žmogų, kaip Dievo vaiką, kuris yra orus, kilnus ir Dievo norėtas. Ta altruistinė, personalistinė meilė ir pagarba asmeniui, kurią rodė popiežius yra ir turi būti visiems mums, klierikams, tikros draugystės atramos taškas. Draugystė turi būti pastatyta ant meilės artimui pamato, kaip moko mus Jėzus Kristus.

Į kovą dėl trečios vietos stojo Kauno ir Telšių klierikai. Abi komandos parodė ryžtą ir norą laimėti.



Sportuojant ir rungtyniaujant tarpusavyje mes galime išmokti pasitikėti vienas kitu, labiau valdyti savo jausmus kai nepasiseka, ir visi šitie dalykai turi mums padėti vis labiau tapti žmonėmis, kurie yra sukurti pagal Dievo paveikslą, ir trokšta tapti vis labiau panašūs į Kristų, kuris

Trečios vietos taurę į savo seminariją išsivežė kauniečiai, o telšiškiai parvežė namo skanų tortą ir gerą nuotaiką, nes šio turnyro tikslas nėra vien pergalė, bet bendrystė su broliais.



Tačiau turnyras tuo nesibaigė. Spalio 29 d. jo laimėtojai, Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos klierikai, žaidė tinklinį su arkivyskupu Gintaru Grušu ir kitais Lietuvos vyskupais. Reikia pabrėžti, kad tai istorinės reikšmės įvykis, nes per visą Lietuvos seminarijų istoriją tokio dalyko dar nebuvo. Mums, alumnams, žaisti su vyskupais buvo didžiulė garbė ir Dievo malonė, ne tik dėl paties žaidimo, bet pirmiausia dėl bendrystės ir tėviško rūpesčio bei dėmesio, kurį mums, klierikams, parodė ganytojai.



Kl. Justinas
Visickas,
III kursas

Apsilankymas *Betanijos* dienos centre

Tuščia gatvėje, šalta širdy,
Visiškai vienas pasislėpęs verki.
Liūdesio smuikais grieži gyvenimą,
Jais augini nepaėdantį nerimą.

Realybė siaubinga, neviltis karaliauja,
Tavo orumo jiniai reikalauja.
Beprasmiškai ieškai prasmės atgalios,
Tikėti reikia, Viešpats užstos.

„Vargšų jūs visada turite šalia savęs“ (*Jn 12, 8*). Šie Jėzaus žodžiai šiandien mums skamba kaip faktas, nepraradęs nė trupučio aktualumo. Žinoma, vargšų yra daugybė. Visur – gatvėje, šventoriuose, šalia parduotuvių. Jų vizitinė kortelė – ištiesti, prašantys delnai. Eidami pro juos galime sugalvoti jiems daugybę vardų – valkatos, *bomžai*, benamiai... galime (ne)pasinaudoti teise juos sušėlpti, o gal kartais galime ir pasikalbėti. Štai pastarąją galimybę mes ir turėjome visai neseniai dienos centre *Betanija*.

Betanijoje teko lankytis dar būnant

propedeutiniame kurse. Tuomet ten veikė vargšų valgykla, kurioje pagelbėdavome – valydavome daržoves, plaudavome indus, dalydavome maistą. Nepasakyčiau, jog būčiau labai daug bendravęs su ateinančiaisiais. O šių metų pradžioje sužinojome, kad ten reikės vykti darsyk. Ir misija kiek skyrėsi nuo tos, kurią teko atlikti prieš keletą metų.

Atkeliavome vieną trečiadienio vakarą. Prie stalų sėdėjo žmonės. Nežinau ar jie nutuokė, ar buvo informuoti, jog turėjome pasirodyti būtent mes. Galbūt tai jiems nebuvo labai svarbu. Tiek jau to. Pamažu ėmėme sklaidytis prie staliukų ir kalbinti lankytojus. Kiek pa-buvęs prie vieno stalelio, *prisijungiau* prie dalies brolių, kurie susėdo aplink vieną iš centre besilankančiųjų. Vyras, kurio vardo jums turbūt nėra būtinybės žinoti, surengė mums solinį savo koncertą, į kurį galėjome įsijungti ir mes. Linksmo mus savo balsu ir gitaros akordais. Lyg teko girdėti, jog šis dainininkas miega po atviru dangumi.

Vėliau prisėdau prie kito, o paskui dar prie vieno stalelio. Čia susipažinau su vyriškiu, kuris prisistatė esąs šlavikas. Kiemsargis, šlavėjas – tokias profesijas buvau girdėjęs, bet tikrai nepamenu, jog mano ausis būtų pagavusi daiktavardį „šlavikas“. Kartu kalbėjomės kurį laiką – apie kūrybą, dangų ir kitką. Po to savanoriai atnešė sumuštinį. Kartu sėdėjom ir vaišinomės Dievo parūpintomis dovanomis. Vėliau, skirstantis svečiams, iškeliavome ir mes.





Kl. Andrej Strela,
VI kursas

Klierikų diena Aušros Vartuose

„Kaip gera, Marija, tyliais vakarais suklupt prieš altorių, papuoštą žiedais, giedoti giesmes ir kelti maldas į Tavo rankas...“

Koks gi turėtų būti džiaugsmas, kai tokia gausi šeima susirenka pas Motiną. Juk gera kaskart po ilgo laiko sugrįžti namo, kur visada esi laukiamas, kur esi mylimas, kur yra pasiruošę tave apglėbti ir išklausti.

Šiais metais prie Gailestingumo Motinos Mergelės Marijos sugužėjo visų trijų Lietuvos seminarijų klierikai ir vadovybės. Gražia tradicija tapo tai, kad kiekvienas iš būsimų dvasininkų yra įtraukiamas į tarnystę – Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos auklėtiniai koordinavo Švenčiausiojo Sakramento adoraciją, Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos studentai meldėsi rožinio maldą Aušros Vartų koplyčioje prie ste-

buklingojo Mergelės Marijos paveikslo, o Kauno kunigų seminarijos alumnai papuošė šventų Mišių liturgiją, patarnaudami jas celebruojančiam Vilniaus arkivyskupijos vyskupui augziliarui Arūnui Poniškaičiui.

Jeigu manęs paklaustų, koks apima jausmas, kai sutinki tiek bendraminčių, kurie mūsų laikais atsiliepia į Viešpaties kvietimą sekti paskui Jį, aš atsakyčiau – širdies džiaugsmas ir stiprybė žengti pašaukimo keliu matant, kad nesi tame kelyje vienišas.

Mergelė Marija turi įvairių titulų, kuriuos randame gyvojoje Bažnyčios bendruomenėje, liudijančioje apie patirtas malones. Šių malonių dėka mums atsiskleidžia beribis Dievo gailestingumas, meilė ir rūpestis žmonėmis. O tai, kad piligrimai ir klierikai vis grįžta prie stebuklingojo Mergelės Marijos paveikslo, kuris mums šviečia Aušros Vartuose, liudija, kad tos meilės, kuria mus pripildo Viešpats, mes nepristingame ir niekada nepaliausime prašyti užtarimo Motinos To, kuris mums dovanoja gyvenimą.

„Ko gero, tai gražiausias vakaras visoje atlaidų oktavoje, kai įvairių seminarijų klierikai ir atsakingi jų auklėtojai susirenka prie Gailestingumo Motinos ir meldžiasi kartu“, – sakė šventovės rektorius monsinjoras Jan Kasiukevič. Sunku nesutikti, nes būtent jaunimas, paskatintas gero pavyzdžio, yra tikinčiųjų bendruomenės ateitis ir tradicijų tęsėjas. Ir kas kitas, jeigu ne jauni vyrai, studijuojantys seminarijoje, yra dangiškojo Tėvo reikalų tęsėjai.

Po adoracijos, rožinio ir šv. Mišių maldos turėjome puikią galimybę pabendrauti prie vakarienės stalo. Kilo nemažas šurmulyks, nes nors ir retai susitinkame, visada atrandame, apie ką pakalbėti. Būdingas šio vakaro bruožas – nuoširdi ir šilta atmosfera, kada visi jaučiasi lyg broliai – reikalingi ir besąlygiškai svarbūs. Deja, tai, kas gera, labai greitai baigiasi. Manau, tokie vakarai reikalingi ir naudingi mūsų – klierikų, tobulėjimo kelyje, nes tai liudijimas visų pirma sau ir kartu kitiems, kad verta yra gyvenime siekti nevystančio amžinybės vainiko.





Kl. Irmantas
Ramanauskas,
III kursas

Įvilktuvės – kai vaidinimai baigiasi

Kol dar įspūdziai neataušo, skubu su jumis, mieleji Teesie skaitytojai, pasidalinti patirtimis iš pačios gražiausios seminarijos šventės – įvilktuvų. Šiomet tradiciškai gruodžio 8 d., per Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo iškilnę, mes – trečio kurso alumnai: Justinas, Giedrius ir Irmantas, Kaišia-dorių vyskupo Jono Ivanausko buvome paskirti diakonato ir kunigystės kandidatais, ir įvilkti į kunigišką rūbą – sutaną. Tiems, kurie nori sužinoti daugiau apie skyrimų prasmę ir istoriją rekomenduočiau pa-skaityti praeitų metų antrame „Teesie“ numeryje išspausdintą klieriko Gabrieliaus straipsnį (<http://seminarija.lt/index.php?id=14>). O aš noriu papasakoti, kaip viską šitomis dienomis išgyveno mano širdis.

Pasiruošimas įvilktuvėms prasideda daug anksčiau nei pati šventė. Jau vasarą kyla mintys kaip bus įdomu ir linksma gauti kunigišką rūbą. Tokios svajonės gal kartais per daug romantiškos, bet juk tai nėra blogai, manau, būtų keista nesvajoti apie dalykus, kurie lydės tave visą

gyvenimą. Vėliau, po vasaros atostogų, grįžus į seminariją viskas atrodo rimčiau, jau reikia ieškoti kas siūs sutanas, galvoti, ką pakviesti į šventę ir pan. Tačiau dažnai kyla pagunda susikoncentruoti į tai, kas nėra svarbiausia. Galvoti vien apie paradinę šventės pusę. Šaunu, kad rektorius mus dar prieš įvilktuvės pakvietė pokalbiui, kuriame paaiškino artėjančio įvykio prasmę, ragino labiau kreipti širdį į dvasinę šio dalyko vertę, į tai kas yra svarbiausia šiuose skyrimuose – žingsnį arčiau kunigystės. Ne sutanos puošnumas, ne svečių gausumas, ne laikas ir ne vieta svarbiausi, o tai, kad skiriamasis asmuo pirmą kartą viešai liturgijos metu išreiškia norą tapti kunigu. Tai tikrai yra didelė atsakomybė, o kartu ir galinga Dievo malonė.

Praėjo dar tik kelios dienos, džiaugsmas labai gyvas širdyje gavus tokią Dievo dovaną. Pirmomis dienomis reikėjo priprasti prie paties rūbo, net prie naujos išvaizdos. Kaip dalinosi brolis Justinas, pažvelgus į veidrodį atrodo, kad priešais stovi ne tu pats, o kažkoks aktorius. O tokį įspūdį sudaro tik naujas, neįprastas rūbas, prie kurio laikui bėgant priprantama. Tačiau svarbiausia, kas iš tiesų įvyksta širdyje? Negalime likti tik aktoriais, nes su šia diena bet kokie vaidinimai baigiasi ir lieka tik ištikimybė savo pasirinktam keliui.

„Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklų ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei“ (*Lk 9, 62*).



Pogrindžio seminarijos dėstytojo kun. J. A. Vaičiūno paskaita

Ar gyvybė turi istoriją?

Kas yra istorija? Istorija – tai realus faktas, bet tik buvęs, tai realus vyksmas, bet dabar jau sustojęs, tačiau likęs vieno atmintyje ir papasakotas antram, likęs akmenyje, papiruse, pergamente ir perskaitytas trečiojo. Istorija – tai akmens amžiaus klajoklių stovyklos, ištisos jų ordos, tai piramidės, šventovės, aukurai ir alkai, tai pilys ant uolotų kalvų, akmeninėmis sienomis aptverti miškai, vėliau karai, pergalių puotos ir pralaimėjimų ašaros, paskui vienur muziejai su akmeninių kirvių, kardų, šarvų stendais, pageltę foliantai archyvų lentynose, o kitur – į smėlį ir jūrą nugrimzdę pilių, sfinksų, akmeninių miestų griuvėsiai... Toliau kapai – į smėlį ir jūrą nugrimzdę, amžiams užmigę kapai tų, kurie manė, kad jų gyvenimas – tai ne istorija, o dabartis, dabarties gyvenimo laimė.

Istorija panaši į griūvančią pilį ežero saloje, kurią taip apverkė vienos mažos tautos poetas:

Vilnis gena vilnį,

Ir bokšto akmuo paplautas nusovyra žemyn.

Vadinasi, gyvybės istorija, tai mirusių gyvųjų chronologija, tai šienpjovio dalgio pakirsta žolė ir pradalgėse sudžiūvusi į sausą šieną, tai rudeniniai stagarai per vasarą žydėjusių gėlių, tai ažuolas, nors šimtmečiais vešėjęs, bet pagaliau virtęs sausu stuobriu ar dar šimtmečių nesulaukęs, medkirčio kirvio paverstas sausomis malkomis? Gyvybės istorija tad būtų ir laukų bei girių žvėrių, ne vieną vasarą ir žiemą linksmai laksčiusių, o paskui staiga kritusių, ir seno paukščio, baigusio skrydį ir iš mėlynų erdvių žemės purve prasmegusio chronologija?

Bet, pasakysite, argi galima gyvybę pavadinti istorija, ar galima užmarštin nugrimzdusius įvykius ar griūvančios pilies chronologiją pavadinti gyvybės istorija? Juk gyvybė – tai nuolat atsinaujinantis procesas, kiekvienas miręs gyvūnas per savo ainius vėl keliasi naujai gyvybei. Jei darželio gėlė per vasarą veši žalia lapija, puikuojasi žiedų spalvomis, o rudeniop virsta sausu stagaru, ar galima sakyti, kad numirė šitos gėlės gyvybė? Nuo stagaro nubirusi sėkla pavasarį vėl suvešės nauja lapija, naujais žiedais džiugins akį. Juk ir ažuolas, šimtmečiais žaliavęs, pagaliau virs stuobriu, paskutinius lapus numetęs, o jo numesta gilė vėl sužaliuos nauja lapija, vėl kelsis šakotu gyvu kamienu, vėl suoš šimtametėmis ažuolų giriomis, kai ne viena pilis jau seniai bus griuvėsiais baigusi savo istoriją. Ir seno paukščio lizde palikti paukščiukai vėl išskleis sparnus, vėl skraidys, kai ne vienas tvirtomis akmenų sienomis apjuostas miestas jau bus istorijos užmarštin nugrimzdęs.



vasarį vėl suvešės nauja lapija, naujais žiedais džiugins akį. Juk ir ažuolas, šimtmečiais žaliavęs, pagaliau virs stuobriu, paskutinius lapus numetęs, o jo numesta gilė vėl sužaliuos nauja lapija, vėl kelsis šakotu gyvu kamienu, vėl suoš šimtametėmis ažuolų giriomis, kai ne viena pilis jau seniai bus griuvėsiais baigusi savo istoriją. Ir seno paukščio lizde palikti paukščiukai vėl išskleis sparnus, vėl skraidys, kai ne vienas tvirtomis akmenų sienomis apjuostas miestas jau bus istorijos užmarštin nugrimzdęs.

Pogrindžio kunigų seminarija, Vilnius 2002.

Susipažinkime Propedeutinio kurso auklėtiniai



Arnas Vainauskas

Gimiau 1990 m. gruodžio 12-ą dieną. Žiema, sniegas, šaltis, sustingusi gamta, apsnigtų laukų paviršiuje raibuliuojantys saulės spinduliai... vos tik ėmiau sąmoningai suvokti mane supantį pasaulį, pamilau šį kvapą gniaužiantį kraštovaizdį – kad ir kurioje mūsų planetos vietoje būčiau. Ypatingai Trakuose, kur augau, brendau, įtikėjau ir buvau perkeistas Kristaus.

Gan anksti išsiskyrė tėvai, augau su mama ir močiute. Mama mane išmokė mylėti žmones, gamtą, atleisti, išklausti, paguosti, priimti kiekvieną, kad ir kas tas „kiekvienas“ būtų. Ir šiandien ji yra geriausia mano draugė, kartu esame tikėjimo kelyje į amžinuosius Dievo Tėvo namus, kartu mokomės geriau pažinti Kristų, dangiškojo Tėvo valią, Šventosios Dvasios veikimą.

Brolių ar seserų neturiu, tačiau turiu du pusbrolius, su kuriais leisdavome nuostabias vasaras Vilniuje – jo miškuose, gatvelėse su kitais vaikais, jaunuoliais, kiekvieno iš mūsų svajonėmis ir apmąstymais. Dabar susitinkame rečiau, nes jie yra išvykę į Daniją, tačiau vėl susitikę visuomet dalinamės įspūdžiais, stengiamės suprasti vienas kito pasaulimą.

Prieš įstodamas į seminariją vienerius metus mokiausi Vilniaus universiteto teisės fakultete, tačiau

po metų supratau, kad tai ne mano kelias. Perstojau į to paties universiteto filosofijos fakultetą. Ten sėkmingai baigiau filosofijos bakalauro studijų pakopą, kurią vainikavo baigiamasis darbas „Meilės pirmumas šv. Augustino epistemologijoje“.

Niekados negalvojau apie kunigystę, iki dvidešimties metų apskritai netikėjau į Dievą, nelankiau Bažnyčios, tačiau širdyje, toje dvasinėje tvirtovėje visuomet jutau, kad kažkas intensyviai kviečia mane kovoti prieš blogį – tiek asmeninį, tiek ir visuomeninį. Tas pats balsas kvietė ieškoti tiesos. Ir aš jos ieškojau visur: grožinėje literatūroje, muzikoje, japonų meniniuose animaciniuose filmuose (ang. *anime*), kovos menuose, filosofijoje, fizikoje, istorijoje, biologijoje, psichologijoje, kasdienėje patirtyje, fantastinių pasaulių platybėse, kol pagaliau vieną naktį širdį persmelkė supratimas: „Dieve, Tu tikrai esi! Tu, tik Tu esi visatos Kūrėjas, Palaikytojas, Atpirkėjas bei Pašventintojas, tik Tu vienas ir daugiau niekas kitas“. Kunigystė nebuvo mano troškimas. Ji „nutrenkė“ mane iš giedro dangaus, kai vieną vakarą sėdėjau ant kėdės ir mąščiau apie visai kitus dalykus. Tas Dievo kvietimas viską galutinai sudėliojo į savo vietas: „Nuo šiol aš tavo, Jėzau. Imk ir veski mane pas Tėvą. Imk mano širdį ir galutinai ją perkeisk, idant ji niekam kitam, o vien tau priklausytų“.

Labiausiai patinkantys šventieji – šv. Augustinas bei šv. Kryžiaus Jonas. Pirmasis dėl to, kad stipriai pamilo Jėzų ir po atsivertimo atidavė jam viską, antrasis – nes išmokė nieko, išskyrus Dievą, netrokšti ir būtent todėl laimėti Kristų, kuris yra viskas.

Kunigas turi būti pagal Jėzaus Kristaus širdį. Toji širdis iš meilės žmonijai leidosi kalama prie kryžiaus, tad... kunigas turi imti į rankas savo kryžių ir eiti paskui Kristų į Golgotą.



Denis Paulovič

Gimiau 1996 m. lapkričio 23 d. mažame Lipkuncų kaime (Rodūnios parapija). Esu šeimoje vienturtis. Gyvenu su tėvais ir senele. Baigęs vidurinę mokyklą iškart įstojau į seminariją.

Mėgstu giedoti ir važinėti dviračiu. Patinka skaityti dvasines knygas, kurios man padeda labiau pažinti šventųjų gyvenimą, o jų pavyzdys artina mane prie Dievo.

Buvau pakrikštytas Pelesos šv. Lino bažnyčioje (Rodūnios dekanatas) kunigo Kastyčio Krikščiūno. Pirmas mano prisiminimas apie bažnyčią siekia tuos laikus, kai pirmą kartą su mama dalyvavau Švenčiausiosios Eucharistijos šventime. Pamenu, tada dar vaikas būdamas, su nekantrumu laukiau Mišų pabaigos... Bet nuo to laiko aplankydavau bažnyčią kiekvieną sekmadienį. Vėliau juokaudamas pasakiau mamai, kad noriu būti kunigu.

Atėjus laikui priėmiau Pirmąją Komuniją. Man tai buvo didelė šventė mano gyvenime. Po Pirmos Komunijos šventės pradėjau patarnauti Bažnyčioje. Vėliau krizmos aliejumi per Sutvirtinimo sakramentą mano kaktą patepė vyskupas Aleksandras Kaškevičius. Mano Sutvirtinimo vardas – Linas.

Patarnavau prie altoriaus 5 metus. Pradėjęs šią tarnystę, mintyse

svarstydavau – noriu būti kunigu. Kodėl būtent kunigu? Nes man patiko dvasininkų atsidavimo Dievui ir žmonėms pavyzdys, gyvenimas Bažnyčios bendruomenėje, taip pat žavėjo liturgija.

Ir štai 11 klasėje atėjo gyvenimo kelio pasirinkimo laikas. Ilgai galvojau... Ir vienos maldos metu aplinkė mintis, jog reikia pasakyti Dievui – TAIP. Supratau, kad Jis mane kviečia ir nori, kad tapčiau Jo mokiniu ir neščiau Gerąją Naujieną žmonėms bei tęsčiau Jo misiją pasaulyje, būdamas kunigu. Ir atsakiau Viešpačiui – „taip, noriu“!

Šiandien esu Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos Propedeutinio kurso auklėtinis. Dėkoju Dievui, kad čia esu.

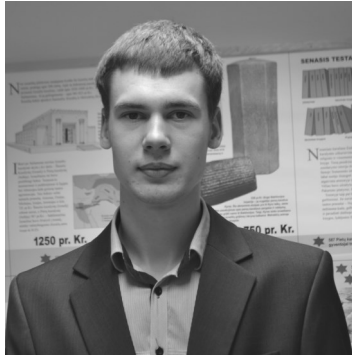
Man labai patinka šv. Dionizas iš Paryžiaus (vyskupas-kankinys) dėl to, kad atidavė savo gyvybę už Kristų ir Jo Bažnyčią.

Kunigas yra tas, kuris padeda visiems artėti prie Dievo. Jis tarnauja Viešpačiui ir žmonėms. Kunigas neša Evangeliją pasauliui ir primena kokią didžiulę dovaną paliko mums Kristus – Eucharistiją.



Propedeutinis kursas ir Vilniaus Dievo Apvaizdos Bažnyčios vaikų choras

Aleksandr Romanovski



Gimiau 1995 m. rugpjūčio 23 d. Vilniaus mieste. Mano tėvai – tėvas Jan Romanovski ir mama Janina Romanovska. Turiu vyresnį brolių, kurio vardas Mariuš.

Baigiau Nemėžio šv. Rapolo Kalinausko gimnaziją ir iškart įstojau į Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminariją.

Nuo pat vaikystės aš domėjausi automobiliais, motociklais, man patikdavo kažką daryti savo rankom, remontuoti, dažyti. Domėtis automobiliais ir visokiausia technika mane skatino mano tėvas. Prisimenu, kad būdamas vos 6–7 metų vis stebėdavau kaip tėtis kažką remontuodavo, statė ir man patikdavo jam padėti, o vėliau ir pats bandžiau daryti kažką savo rankomis.

Mano hobis – keliauti. Mėgstu tolimas keliones, o ypač patinka pačiam vairuoti. Knygų skaitymas nėra mano mėgstamiausias užsiėmimas, bet aš suprantu mokslų svarbą ir knygos mano gyvenime užima tikrai ne paskutinę vietą. Perskaitytos knygos, kurios man labiausiai patiko: Antano Škėmos „Balta drobulė“, Vinco Mykolaičio Putino „Altorių Šešėly“ ir Fiodoro Dostojevskio „Nusikaltimas ir bausmė“.

Apie stojimą į seminariją pradėjau galvoti, kai mokiausi 7 klasėje. Kodėl tos mintys kilo mano galvoje – nežinau, norėjosi net atsikratyti tų minčių, nes tuo laiku aš labiau troškau tapti gydytoju. Todėl mokykloje stengiausi mokytis biologijos ir chemijos, bet laikui bėgant svajonė tapti gydytoju dingo.

Rimčiau susimąščiau apie kunigystę būdamas 10 klasėje. Lankydamas Mišias įdėmiai klausiau kunigo Ruslano Vilkelio pamokslų. Kartą pasakiau savo parapijos klebonui, kad planuoju stoti į seminariją. Tada pradėjau jo klausinėti ko yra mokoma seminarijoje, ar

sunkūs yra mokslai ir t. t. Jis apsidžiaugė ir truputį man papasakojo apie seminarijos vidinį gyvenimą ir jos misiją. Jis pabrėžė, kad kunigystėje svarbiausias yra pašaukimas, dėka kurio galėsiu būti geru kunigu, ir jeigu norėsiu būti dvasininku – tai visi sunkumai nebus kliūtis. Tuomet pastebėjau, kad per Mišias savo pamoksluose kunigas Ruslanas daug dėmesio skyrė pašaukimo temai. Kartais man atrodydavo, kad pamokslas buvo skirtas būtent man. Taigi kunigui Ruslanui esu dėkingas, kad jis į kai kurias man rūpimus dalykus atkreipė daugiau dėmesio ir padėjo sustiprinti mano pašaukimą.

2014-08-13 buvo džiugi ir lemtinga diena mano gyvenime. Tą dieną vyko stojamieji egzaminai seminarijoje, į kuriuos važiauvau su didele baime. Egzaminai vyko dvi dienas. Tos dienos buvo man labai sunkios, bet ir naudingos. Tuo metu galvojau ir svarsčiau tik apie savo pašaukimą. Po stojamųjų, kai visus jau paleido namo, aš išėjau iš seminarijos su mintimi: „NEPRIIMS“. Bet įvyko kažkas neįtikėtino – mane priėmė. Ir tada aš supratau, jog tai ženklas, kad einu teisingu keliu.

Koks turi būti kunigas? Mano manymu, visi kunigai turi būti nuoširdūs, ne veidmainiški, savo gyvenimo pavyzdžiu laikantys Jėzų Kristų. Tam, kad būtum geru dvasininku, manau, reikia mokėti bendrauti su žmonėmis, sudominti juos tikėjimu, mokėti būti rimtam ir kartais pajuokauti, mokėti aukotis, padėti, patarti, užjausti.



Apaštališkasis nuncijus arkivysk. Pedro Lopez Quintana

ir seminarijos bendruomenė



Robert Voičan

Esu gimęs 1995 m. kovo 11 d. Augau ir bren-dau Vilniaus rajone. Priklausau Paberžės Švč. Jėzaus Širdies parapijai. Beveik visą laiką gyvenau su senele. Turiu jaunesnę seserį, kuriai 10 metų.

Mokiausi Paberžės šv. Stanislavo Kostkos gimnazijoje, kurią baigiau šių metų pavasarį. Iškart po mokyklos Dievo dėka įstojau į Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminariją.

Esu draugiškas, nuoširdus, turiu gerą humoro jausmą. Mėgstu skaityti įvairaus žanro knygas, kurios kalba apie gyvenimą ir Dievą. Laisvalaikį dažniausiai praleidžiu gamtoje, žvejojamas arba grybaudamas, tai priklauso nuo metų laiko. Man patinka būti gamtoje, nes gimiau ir užaugau kaime. Mėgstu sportą ir kartais net pats sportuoju. Mėgstamiausias mano žaidimas – tinklinis. Taip pat kartais groju gitara.

Nuo pat vaikystės, senelės dėka, tikėjau į Dievą. Nuo mano namų iki bažnyčios yra 7 kilometrai, todėl ne visada vaikystėje galėdavau dalyvauti Mišiose, bet namuose su senele mes kartu meldavomės. Iškart po Pirmosios Komunijos pradėjau patarnauti kaip ministrantas, nuo tada kiekvieną

sekmadienį važiuodavau į bažnyčią dviračiu. Vis labiau ir labiau pamilau Dievą ir Jo žodį. Būdamas 8 klasėje pirmą kartą pagalvojau apie kunigystę, bet tai buvo dar vaikiška svajonė. Rimtai susimąščiau apie savo ateitį po 10 klasės žinių patikrinimo. Daug svarsčiau kas bus po dvejų metų, kai baigsiu mokyklą. Maldose vis prašydavau Dievo, kad parodytų man mano pašaukimą, o kadangi išgirdau Jo atsakymą ir pats jaučiau didelį norą būti kunigu, todėl pasirinkau šį kelią. Būdamas 9 metus ministrantu sutikau daug kunigų, kurie buvo tikrai labai geri, ir jų dėka vis stiprėjo ir augo mano noras tarnauti Dievui ir žmonėms.

Iš mėgstamiausių mano šventųjų galėčiau įvardyti šv. Stanislovą Kostką, nes turėjau malonę mokytis jo vardo mokykloje, todėl daug žinau apie jo gyvenimą ir stiprų ryšį su Dievu. Nors jis gyveno vos 18 metų, bet kaip dabar jau šventuoju paskelbtas popiežius Jonas Paulius II apie šv. S. Kostką sakė: „Gyvendamas trumpai, pragyveno labai daug amžių“. Taip pat mane žavi šv. Rokas, kurio vardą pasirinkau Sutvirtinimo sakramento metu. O pats mylimiausias yra šv. Jonas Paulius II, kuris man yra tikras švento gyvenimo pavyzdys.

Mano nuomone, kunigas turi būti pamaldus, do-rovingas, tikintis, bendraujantis su žmonėmis ir, be abejo, turi besąlygiškai mylėti Dievą bei savo tarnystę.





Marius Jocyš

Gimiau 1992 m. sausio 4 d. Klaipėdoje. Šiame mieste 2011 metais baigiau „Varpo“ gimnaziją. Užaugau keturių asmenų šeimoje, turiu keleriais metais jaunesnį brolių. Esu iš Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos.

Esu nuoširdus, draugiškas. Laisvalaikį mėgstu leisti aktyviai, patinka keliauti. Kelis metus tarnavau Krašto apsaugos savanorių pajėgose. Domiuosi fotografija. Kai buvau jaunesnis – teko dalyvauti skautų veikloje. Esu ateitininkas.

Į seminarijos parengiamąjį kursą įstojau prabėgus trejiems metams po mokyklos baigimo. Dvyliktoje klasėje, kai ypatingai išryškėjo pašaukimo kunigystei klausimas, pajutau, jog dar nesu pasirengęs tokiam atsakingam žingsniui. Tad po abitūros egzaminų nusprendžiau išvykti į Jungtinę Karalystę. Po dvejus metus trukusios kelionės, grįžau į Tėvynę. Būnant Lietuvoje, galutinai subrendo mano pasiryžimas tarnauti Dievui.

Apie savo pašaukimą kunigystei galėčiau pasakoti labai įvairiapusiškai. Tačiau šiandien geriausiai man jį atpažinti padeda Šventajame Rašte, Išėjimo knygoje aprašyta istorija, kurioje pasakojama kaip Dievas pašaukė Mozę (*Iš 3, 1-13*). Skaitydamas bei nagrinėdamas šią ištrauką, matau atitikmenis ir savo gyvenime.

Būdamas vienuolikos metų pradėjau ruoštis Pirmajam Komunijai. Niekada nepamiršiu tos šviesos ir šilumos, kurią pamačiau ir pajutau pirmą kartą užėjęs į koplyčią ir pažvelgęs į tabernakulį. Vienintelę maldą, kurią mokėjau ir kuria kreipdavausi į savo angelą sargą,

tąkart pakeitė vidinė malda – Viešpaties malda. Supratau, kad bažnyčia yra ypatinga ir šventa vieta. Besiruodamas Eucharistijos sakramentui, sužinojau, jog meilės šaltinis yra Dievas, Jis yra mano ir viso pasaulio Sutvėrėjas. Supratau tada, kad Dievas visą laiką buvo bei yra su manimi ir trokšta, jog būčiau laimingas. Jis žinojo kas vyksta mano jaunoje širdyje, matė visas mano džiaugsmo ir liūdesio akimirkas.

Vėliau pajutau, kad Jėzus mane kviečia į artimą draugystę. Ėmiau patarnauti šv. Mišiose, prisijungiau prie ateitininkų organizacijos ir jų veiklos, tapau mūsų didelės parapijos dalimi ir gyvu Bažnyčios nariu. Po truputį Dievo pažinimas manyje augo ir Šventosios Dvasios dėka jis tęsiasi iki šiol.

Dievas kalbėjo Mozei: „O dabar eikš! Aš siųsiu tave pas faraoną, kad išvestum mano tautą – izraeliečius iš Egipto“. Mozė buvo pašauktas labai svarbiai misijai. Šiandien prasideda ir manoji. Su nuolankumu laikiu to, ką man Viešpats yra paruošęs. Esu tik silpnas žmogus, bet žinodamas, kad Dievas visada yra su manimi bei prašydamas Švenčiausiosios Mergelės Marijos užtarimo, drąsiai rengiuosi Meilės tarnystei.



Edgar Jan Šostak



Gimiau 1996 m. rugsėjo 2 d. Tų pačių metų gruodžio 31 d. buvau pakrikštytas Turgelių Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į Dangų bažnyčioje. Aš dabar priklausu Jašiūnų šv. Onos parapijai.

Užaugau tikinčiųjų šeimoje, esu vyriausias vaikas, turiu dar brolių vardu Edvin, jam dabar 15 metų, ir 10 metų sesę vardu Elana. Mano mamos vardas – Teresa, ji yra tikinti. Mama kartu su mano močiute išmokė mane visko ką aš žinau apie tikėjimą. Jos tapo man artimiausiais asmenimis, joms aš galėjau papasakoti visus savo išgyvenimus, bėdas ir džiaugsmus. Mano tėvas vardu Edmund. Jis visuomet santūrus ir mėgstantis tvarką, tai jo dėka esu toks ramus. Sujungus mano mamos, tėvo ir močiutės auklėjimo pastangas tapau toks, koks dabar esu.

2002 m. mama mane išlydėjo į Jašiūnų Mykolo Balinskio vidurinės mokyklos 1 klasę. Mokslai sekėsi gan gerai, tik santykiai su bendraklasiais iš pradžių buvo šalti. Būdamas 6 klasėje įstojau į muzikos mokyklą, specialybė – akordeonas ir papildomai fortepijonas. Nuo mažens domėjausi muzika ir ji mane traukė. Be muzikos mane dar žavėjo menas, todėl pradėjau piešti įvairiausias piešinius, taip išreiškdamas savo jausmus ir mintis. Bandžiau kurti eilėraščius. Mokslai muzikos mokykloje sekėsi nelabai sklandžiai... Bėgo metai ir jau 10 klasėje mano santykiai su bendraklasiais pradėjo šilti, o baigdamas 12 klasę jaučiausi tarsi išeinu iš savo šeimos namų.

Labai gerai pamenu, kaip močiutė mane mokė daugybės eilėraščių. Vienų Kalėdų proga vyko maža šventė, kurioje kunigas Juzef Aškelovič pakvietė visus vaikus padeklamuoti eilėraščius Kalėdų seneliui prie eglutės. Tačiau nebuvo norinčių ir tada aš (labai drąsus vaikas), 4 metų, išgelbėjau visus vaikus ir pasiryžau pa-

deklamuoti tai ko išmokė močiutė (o mokėjau labai daug). Kunigas mane užkėlė ant kėdės ir aš pradėjau savo pasirodymą... Už kiekvieną eilėraščių gaudavau po dovaną, o kai kunigas pamatė, kad jau neužteks dovanų visiems vaikams, padėjo man ir paklausė: „Pasakyk man, vaikeli, kuo tu nori būti ateityje?“ O aš jam atsakiau: „Noriu būti kunigu kaip Jūs!“ Ir taip bėgo metai, o mano širdyje vis gyveno noras tapti kunigu. Mokykloje pašaukimas tik augo ir tvirtėjo mano širdyje.

Besimokydamas mokykloje jaučiau, kad esu ne toks kaip visi, buvau pernelyg ramus, manęs nedomino žaidimai, diskotekos ir visokie triukšmingi susitikimai su bendraklasiais, o ir tikrų draugų turėjau nedaug. Visada svajojau patarnauti Mišiose, ir žavėjausi savo broliu, nes jis buvo drąsesnis už mane ir patarnaudavo Bažnyčioje jau nuo 3 klasės. Bet aš vis nesi-ryždavau apie savo svajonę užsiminti kunigui... Man besimokant 10 klasėje kunigas pakvietė mane būti ministrantu. Aš žinoma su džiaugsmu ir su mažu baimės jausmu širdyje sutikau. Nuo to laiko su mielu noru patarnaudavau Mišiose ir padėdavau broliui. O 12 klasėje galutinai apsisprendžiau, jog stosiū į seminariją.

Man labai patinka šv. Benediktas, jis yra Europos globėjas. Vienu metu aš labai domėjausi šv. Benedikto kryžiumi, kuris yra apsauga nuo piktųjų dvasių. Kartą norėjau nusipirkti šio šventojo medalioną, bet taip atsitiko, kad įsigijau Šventosios Dvasios medalioną. Dabar visados jį nešioju su savimi. Dar vienas šventasis, kuris man labai patinka, tai šv. Antanas, tikima, jog jis gelbsti nuo drugio, maro ir kitų ligų. Jo pagalbos šaukiamasi ką nors pametus.

Su Dievo pagalba, šventųjų užtarimu bei savo pastangomis tikiuosi baigti seminariją ir tapti geru kunigu. Mano manymu kunigas turi būti: besąlygiškai mylintis Dievą ir žmones, pamaldus, atviros širdies, be jokios sau naudos padedantis visiems, išliekantis ištikimas savo pašaukimui.

